

MIKA GABRIELLA

A tökéletes házasság

Mindenki álompárnak tartotta őket. Olyanok voltak, mint az ideális család valami mesekönyvből. Péter a jól kereső ügyvéd, Judit az elismert kutató és Zsófia a tündéri kisiskolás lány, az osztály legjobb tanulója, akinek jó jegyeinél csak a barátnői száma volt nagyobb, akinek a zsúrára sajnos nem tudták meghívni az összes kislányt, így a szülők Zsófikára bízták a kellemetlen döntést. Házuk, kertjük örökké nyitva állt a barátok előtt, akik legszívesebben haza sem mentek volna egy-egy jól sikerült farsangi összejövetel, kis karácsonyi ünneplés, szilveszteri mulatozás vagy kerti parti után. Szüleikkel rendszeresen beszéltek telefonon, és ahogy idejük engedte, személyesen is meglátogatták őket az ország egy távoli pontján.

Ők voltak a példaképek. Már mindenki elfelejtette Péter egyetemista kalandjait, amikor a kollégiumi szobában mindig új és új lányok tűntek fel. Arról sem esett szó, hogy Judit másodéves korában különösen szótlanná, csendessé vált, alig evett valamit, szeme örökké piros volt a láthatatlan könnyektől, jegyei leromlottak. Barátnői hiába faggatták, nem árult el semmit. Fél év múlva aztán újra a régi, szép, mosolygós Judittá változott vissza.

Aki Pétert és Juditot látta, úgy érezte, ők örökké összetartoznak.

Úgy tűnt, életük békés eseménytelenségben fog eltelni. Aztán valami megváltozott. A barátaik kezdtek eltűnedezni.

Judit egyik barátnője, Rita munkanélküli lett, szorongott, őrlődött, de nem tudta, hogy mondja el Juditnak, mi történt. Panaszkodni nem akart, segítséget kérni szégyellt. Judit érezte, hogy baj van, ezért meghívta magukhoz. Péter és Zsófia nem volt otthon, úgy gondolta, így könnyebb lesz beszélgetni. Fognak pár finom süteményt, egy nagy bögre gyümölcszeát, leülnek a kandalló elé... Ám Rita, amint meglátta a házukat, keserves sírásra fakadt. Képtelen volt lenyomni a csengőgombot. Eszébe jutott a félkész házuk. Ő pont ilyet akart... Pont ilyen fenyőket és tujákat a kertbe, sziklakertet a ház mellé, ilyen muskátlikat az erkély szélére... mi lesz, ha nem tudja fizetni a törlesztő részleteket? Könnyei a torkát fojtogatták, ahogy sietős léptekkel a villamosmegálló felé botorkált... Többé nem hallottak felőle, hiába keresték...

Marcsi a kamaszfiával küszködött. Juditnak is panaszkodott, aki borzalommal vegeyes csodálkozással hallgatta a rémtörténeteket. A fiúk már nem is köszönnek... csak kieszik a hűtőt, bömböltetik a zenét (a szomszédok folyton neki panaszkodnak), a múltkor is egy olyan kislányt talált a fürdőben, akiről azt sem tudta, kicsoda... Judit tehetetlennek érezte magát. Nem tudta Marcsit biztatni semmivel. Zsófia még az osztálytársaival kergetőzött a

MIKA GABRIELLA (1976, Budapest) könyvtárosként dolgozik. Versei, novellái, meséi jelentek meg magyarországi lapokban és antológiákban.

kertben, a kamaszkor viharai olyan távolinak tűntek. Még néhányszor beszéltek telefonon, mindig azzal búcsúztak el, találkoznak még, aztán nem is keresték egymást...

Krisztina története még különösebb volt. Már régóta nem találkoztak, amikor egy kávéházban váratlanul összefutottak. Judit mesélt, mesélt... Krisztina hallgatott. A búcsúzás előtti utolsó pillanatban azt mondta: lenne egy munka... Németországban... Aztán sietősen elbúcsúzott „majd hívlak!” felkiáltással. Juditnak sok munkája volt, de amint befejeződött a nehéz időszak, tárcsázta a régi számot. Kriszta mamája vette fel és sírós hangon azt mondta: Krisztikém elment... azt sem tudom, mikor és hová! A szomszédok hívtak fel, hogy mi lesz a lakással, nem látták Krisztiéket már egy ideje, nézem meg, nincs-e valami baj... Elmentek... nekem egy szót sem szóltak! Juditkám, te talán tudsz valamit...

Péter barátai is megfogyatkoztak. Több évtizede együtt élő párok mentek szét fájdalmasan váratlanul, és az osztozkodás közepette (kié a ház, az autó, a legújabb típusú házimozzi) róluk valahogy megfejtkeztek. Az érdeklődő telefonokra, e-mailekre bizonytalan válaszok érkeztek: ha rendeződik a helyzet, találkozunk... majd beülünk a kocsmába... persze, majd beszélünk...

Ahogy eltűntek a barátok, úgy fordultak Zsófi felé. Kint, a kerítésen túl tombolhatott az infláció, a munkanélküliség, a szegénység, a távoli földrészeken háborúk robbantak ki, földrengések pusztítottak, a ház kapuján belül Zsófikát jobbnál jobb mesék, rajzfilmek, társasjátékozással és osztálytársakkal eltöltött délutánok várták. Zsófi nyugodt volt. Ahogy apa és anya egymás kezét fogta, és ahogy anya apára nézett, a gyengéd kérdéseik, az őszinte kíváncsiságuk (rossz napod volt?... fáradtnak tűnsz... mondd el, mi bánt, talán segíthetek... olyan jól nézel ki ma, te egyre szebb leszel... mások öregszenek, te fiatalodsz...) számára mind azt üzentek: apa és anya szereti egymást és ez mindig így lesz, amíg világ a világ!

Judit egy napon vidékre ment egyik kollégájával. Hazafelé a csúszós úton egy kamionsofőr – aki elaludt a volánnál – beléjük ütközött. Judit azonnal meghalt.

A temetés után Péter zsákba tette a ruhákat és dobozokba pakolta Judit holmiját. Úgy döntött, amit tud, átad a közeli segélyszervezetnek, és a barátait is meg akarta ajándékozni, ám Judit dolgaira senki sem tartott igényt. Még a mamája sem. (Jaj, Péterkém, nem kell az már nekem. De a ruhákat tartsd meg... jók lesznek még Zsófikának...)

A fiókokat türelmetlenül nyitotta ki. Papírok... már megint... múltkor több órán át selejtezte Judit íróasztalát. Elege volt...

Hirtelen megakadt a mozdulata.

Versek voltak. Szerelmes versek.

Még sosem látta őket.

Beleolvasott.

Reszkető kezéből csendesen a földre hullott a papír.